

NEPROŽIVLJENI ŽIVOT

DAAJI

Poruka povodom 127. obljetnice rođenja
PUJYA-E SHRI BABUJI MAHARAJA

29., 30. travnja i 1. svibnja 2026.,

Kanha Shanti Vanam

NEPROŽIVLJENI ŽIVOT

Kako vjera nosi ono što je strah ostavio

Dragi prijatelji,

U nizu poruka za Bhandaru objavljenih tijekom Basanta 2026., govorili smo o šest prepreka našem razvoju: što se događa kada želja i težnja vuku srce u suprotnom smjeru; što se događa kada energija izgubi razlog za kretanje; što se događa kada se iskustvo javi, ali povjerenje ne slijedi; što se događa kada se postignuće kristalizira u identitet; što se događa kada pogled odluta prema tuđem životu umjesto da njeguje vlastiti; i što se događa kada se um zatvori zbog naslijeđenih zaključaka i zamijeni jasan pogled obojenim staklom.

Sada dolazimo do prepreke koja je najdublja od svih; one koja se skrivala unutar svih ostalih.

Ima jedna stara priča o čovjeku koji je cijeli život čuvao vrata. Kada je bio mlad, rečeno mu je da se iza tih vrata nalazi sve što je ikada želio, ali i sve što ga može uništiti. Zato je stajao na straži i držao vrata zaključanima. Ostario je stojeći tamo, stojeći tamo, a kada je smrt konačno došla, upitao je anđela: “Je li to istina? Je li iza tih vrata zaista bilo uništenje?” Anđeo ih je otvorio, — a soba je bila prazna. Oduvijek je bila prazna.

Strah nas ne štiti uvijek od stvarnih opasnosti. On nas štiti i od zamišljenih opasnosti, i time nas sprječava ući u prostoriju u kojoj nas čeka naš život.

Nit koja sve povezuje

Sljedeća tvrdnja može promijeniti sve o čemu smo dosad govorili: strah nije sedmi otrov — već prvi. Bio je tu cijelo vrijeme presvučen u različite odore, djelujući pod različitim imenima.

Pogledajmo ponovno podijeljeno srce: zašto tragatelj nastavlja hraniti nižega vuka čak i kada je jasno da treba hraniti višega? Zato što odabir višega znači napustiti ono što nam je poznato i zakoračiti u neizvjesnost. Srce nije podijeljeno željom, nego strahom — strahom od gubitka i strahom da se, kada jednom prijedemo most, više ne možemo vratiti..

Pogledajmo uspavanu vatru: zašto mlada osoba puna sposobnosti i mogućnosti ostaje u krevetu nesposobna da se pokrene? Mi smo to nazvali lijenošću, ali ono što guši tu vatru, je strah — strah od odgovornosti, uspjeha i neuspjeha. Strah je ugušio vatru, a potom je pepelu dao ime “lijenost”.

Pogledajmo ponovno napuknuti temelj: zašto je žena, koja je meditirala jedanaest godina i promijenila se na način vidljiv svima oko sebe, i dalje pitala: „Je li ovo stvarno? Je li se išta zapravo

Strah nije sedmi otrov — već prvi. Bio je tu cijelo vrijeme presvučen u različite odore, djelujući pod različitim imenima.

Sumnja nije inteligencija; ona je strah od prošlosti, strah da ono, što je dato, može biti oduzeto i strah da je tlo pod našim nogama manje čvrsto nego što se čini. Nazvali smo to sumnjom, ali njezino pravo ime je strah — odjeven u bijelu kutu.

promijenilo?” Zato što bi povjerenje u vlastitu preobrazbu značilo postati ranjiva na mogućnost da joj to može biti oduzeto. Sumnja nije inteligencija; ona je strah od prošlosti, strah da ono, što je dato, može biti oduzeto i strah da je tlo pod našim nogama manje čvrsto nego što se čini. Nazvali smo to sumnjom, ali njezino pravo ime je strah — odjeven u bijelu kutu.

Pogledajmo ponovno strop koji je stvorio ego: zašto se ego odbija probiti kroz staklenik koji je sam izgradio? Zato što otvoreno nebo nema zidova. Izvan staklenika postoji stvarno vrijeme: pravi vjetar, prave oluje i prava nepredvidivost. Zatvoreni prostor ega zapravo nije stvar ponosa; riječ je o zaštiti. Kada se staklo razbije, postajemo izloženi. Ego je strah prurušen u postignuće.

Pogledajmo ponovno posuđenu bol: zašto ljubomorno srce stalno skreće pogled prema tuđem životu umjesto da živi vlastiti? Zato što živjeti vlastiti život znači suočiti se sa zastrašujućim pitanjem: jesmo li mi i ono što nam je dato dovoljni? Ljubomora se zapravo ne odnosi na darove druge osobe; riječ je o strahu da su naši vlastiti darovi nedostadni. Zavist je strah prurušen u usporedbu.

A sad pogledajmo ponovno nevidljive zidove: zašto se um zatvara iza naslijeđenih zaključaka i odbija pustiti da uđe svježe svjetlo?

Zato što otvorenost plaši. Priznati da naš pogled na svijet može biti djelomičan znači priznati da tlo na kojem stojimo možda nije cijelo tlo. Predrasude zapravo nisu o drugome — o drugoj religiji, drugoj zajednici ili drugom načinu gledanja. Riječ je o strahu da ćemo, ako otvorimo prozor i pustimo boju za koju nemamo ime, možda morati preispitati sve na čemu smo izgradili svoj identitet. Predrasuda je strah koji nosi masku sigurnosti.

U korijenu svih ovih sedam otrova nalazi se jedan te isti strah.

Anatomija paralize

Strah djeluje kroz pretjerivanje. Mogući ishod pretvara u katastrofu i napuhuje ga dok ne ispuni cijeli horizont. U rukama straha, „Što ako ne uspijem?” postaje izvjesna katastrofa, „Što ako me odbiju?” postaje neupitna istina, a „Što ako nisam dovoljno dobar?” postaje konačna presuda o životu koji još nije u potpunosti proživljen.

Priča iz *Katha Upanishade* govori o dječaku Nachiketi koji je otišao Yami, Gospodaru smrti, u potrazi za istinom. Kada je Nachiketin otac obavljao sveti obred, darivao je stare, beskorisne stvari, zadržavajući najbolje za sebe. Dječak je, prepoznajući ispraznost tog čina, tri puta upitao oca: „Kome ćeš mene dati?” a otac je, u naletu bijesa, rekao: „Dat ću te Smrti.

Riječ je o strahu da ćemo, ako otvorimo prozor i pustimo boju za koju nemamo ime, možda morati preispitati sve na čemu smo izgradili svoj identitet. Predrasuda je strah koji nosi masku sigurnosti.

I tako je dječak krenuo. Bilo je to dijete koje ide ususret onome čega se svaki odrasao čovjek najviše boji — ne zato što je bio nepromišljen, nego zato što je njegova žudnja za istinom bila veća od straha od nestanka. Yama, gospodar Smrti, nije bio prisutan kada je Nachiketa stigao, pa je dječak čekao tri dana i tri noći na pragu Smrti, bez hrane, skloništa i ikoga da ga utješi. Kada se Yama vratio, impresioniran tom hrabrošću, ponudio mu je ispunjenje tri želje.

Prva želja koju je Nachiketa zatražio bila je da se raspline očev bijes. Druga je bila da nauči obred vatre koji vodi u raj. Objе su mu bile spremno ispunjene. No treća želja uzdrimala je čak i Smrt: „Pokaži mi što se događa nakon što čovjek umre. Nastavlja li duša postojati? Reci mi istinu!”

Yama ga je pokušao odvratiti svime što bi strah mogao prihvatiti. Ponudio mu je bogatstvo, kraljevstva, dug život, lijepe patioce i nezamislive užitke. Pred dječakove noge bili su položeni darovi koje svijet smatra vrijednima, ali Nachiketa ih je sve odbio, rekavši: „Te stvari su konačne. Ti si Gospodar Smrti i znaš to bolje od ikoga. Reci mi što je beskonačno.”

To je vjera u svom najpročišćenijem obliku — odbijanje da se prihvati manji odgovor kada duša postavlja veće pitanje. To nije neustrašivost, već čežnja koja je toliko narasla da je strah, u usporedbi s njom, postao malen.

Razmišljajući o ovoj priči Chariji je jednom primijetio da je smrt najveći učitelj za one koji su spremni učiti. Nachiketa nije pobijedio svoj strah od smrti; jednostavno je želio istinu više nego sigurnost. I to je ključ koji otključava čuvana vrata: strah se ne nadilazi njegovim

To je vjera u svom najpročišćenijem obliku – odbijanje da se prihvati manji odgovor kada duša postavlja veće pitanje. To nije neustrašivost, već čežnja koja je toliko narasla da je strah, u usporedbi s njom, postao malen.

uklanjanjem, nego njegovanjem nečega što ga čini nevažnim. Majka koja juri u zapaljenu zgradu da spasi dijete ne zastaje da bi pobijedila svoj strah od vatre. Njezina je ljubav jednostavno veća. Vatra se nije promijenila; promijenila se ona.

Samskare neproživljenog

Svaki san koji propadne, a da ga nismo ni pokušali ostvariti, progoni onoga koji sanja upornije nego bilo koji san kojeg je proživio pa makar završio i neuspjehom. To je mudrost koju su tradicije oduvijek učile; *samskare* nedovršenog ranjavaju dublje od *samskara* neuspjeha. Dovršeno djelovanje, čak i ono koje završava boli, ima u sebi cjelovitost koja donosi mir, dok napušteni san nema takvu cjelovitost. On ostaje živ i nerazriješen u našoj svijesti, i neprestano postavlja pitanje na koje nam strah ne dopušta odgovoriti.

U praksi večernjeg čišćenja Heartfulnessa mi dopuštamo dojmovima dana da odu kroz leđa. Otpuštamo ono što smo učinili, rekli i doživjeli. No, razmotrimo nešto o čemu se rijetko govori: što je s dojmovima stvorenim onim što nismo učinili? Razgovor koji smo izbjegli, istina koju nismo izrekli, korak koji nismo poduzeli i ljubav koju nismo izrazili ostavljaju također tragove. Možda ih je čak i teže očistiti nego dojmove djelovanja, jer oni nisu događaji nego odsutnost događaja. Oni su sjene — a kako počistiti sjene?

Svaki put kada te strah spriječi da nešto učiniš, neproživljeni čin ostavlja *samskaru* nedovršenosti. Tijekom mjeseci, godina i desetljeća,

ti se tragovi nakupljaju i stvaraju težinu. Oni stvaraju upravo onu tamu (*tamas*) koja izgleda kao lijenost, ali je zapravo tuga za životom koji je mogao biti, a nije bio proživljen.

Sa svakim izbjegnutim korakom neproživljeni život postaje sve težim, a upravo ta težina neproživljenog na kraju čini gotovo nemogućim sljedeći korak. Nije da se ne možeš pomaknuti, nego si tako dugo stajao da je tlo izraslo oko tvojih stopala.

Što nas nosi dalje?

Vjera, u duhovnom smislu, proizlazi iz povjerenja rođenog iz iskustva, a ne iz vjerovanja bez dokaza. Osoba koja sjedi u meditaciji i osjeti nedvojbenu prisutnost nečega većeg od sebe susreće nešto što strah ne može objasniti niti osporiti. Taj susret, koji se ponavlja iz dana u dan, iz godine u godinu, gradi temelj pod nogama osobe koja sanja, a strah ga ne može nagrasti.

U metodi *Heartfulness-a*, *pranahuti* otklanja zamku koju stvara strah. Kada transmisija uđe u srce, ona ne raspravlja sa strahom niti nudi protuargumente, već jednostavno ispunjava prostor nečim toliko stvarnim i opipljivim da strah gubi svoj autoritet. Ako je netko upalio svjetlo, ne možeš se bojati tame. Tama nije pobijeđena, već je postala nevažna.

*Svaki put kada te strah spriječi da nešto učiniš, neproživljeni čin ostavlja samskaru nedovršenosti. Tijekom mjeseci, godina i desetljeća, ti se tragovi nakupljaju i stvaraju težinu. Oni stvaraju upravo onu tamu (*tamas*) koja izgleda kao lijenost, ali je zapravo tuga za životom koji je mogao biti, a nije bio proživljen.*

Tu i Vođa ima svoju ulogu. Dijete, koje drži roditelja za ruku, ući će u prostoriju u koju nikada ne bi ušlo samo, ne zato što se prostorija promijenila, već zato što mu ta ruka daje osjećaj da se može suočiti s onim što se u njoj nalazi. Duhovni Vođa pruža živo uvjerenje da je put već prohodan, da prostor iza zatvorenih vrata nije prazan niti opasan, nego ispunjen onim što si tražio, te da je ruka pružena onoliko dugo koliko ti je potrebna.

Babuji je jednom opisao čovječanstvo s nježnošću koja daje novi smisao svemu o čemu smo govorili. Rekao je da su svi ljudi poput djece kojoj je potrebno ohrabrenje. Bili mi toga svjesni ili ne, svi u sebi nosimo duboko ukorijenjen strah koji se prenosi kroz vrijeme. Budući da smo udaljeni od svoje istinske domovine, osjećamo prazninu, i prije ili kasnije javit će se potreba da tu prazninu ispunimo.

Molim vas, pročitajte ponovno taj odlomak. U Babuji-jevoj viziji, strah nije karakterna mana niti slabost koje se treba sramiti; on je egzistencijalno stanje duše koja je odlutala daleko od svog izvora. Strah koji osjećate nije kukavičluk, već čežnja za domom. A san koji čuvate iza zaključanih vrata nije fantazija, nego sjećanje na mjesto odakle dolazite, koje vas poziva da se vratite kući.

San koji ne odustaje

Što je to što strah ne želi da znate? Da san, za kojeg ste mislili da

Vjera, u duhovnom smislu, proizlazi iz povjerenja rođenog iz iskustva, a ne iz vjerovanja bez dokaza. Osoba koja sjedi u meditaciji i osjeti nedvojbenu prisutnost nečega većeg od sebe susreće nešto što strah ne može objasniti niti osporiti. Taj susret, koji se ponavlja iz dana u dan, iz godine u godinu, gradi temelj pod nogama osobe koja sanja, a strah ga ne može nagristi.

je uništen, još uvijek živi. Postoji u nemiru koji ne možete objasniti, u nezadovoljstvu koje traje unatoč vanjskoj udobnosti i u onom čudnom titraju koji se javlja u tri ujutro, kada vam obrane popuste, a srce govori mada vas nije pitalo za dozvolu. Taj titraj nije tjeskoba, to je san koji kuca iznutra, tražeći da ga pustite vani.

A koja je tajna koju strah najljubomornije čuva? Činjenica da ne morate savladati cijelu udaljenost — već napraviti samo prvi korak. Strah govori da je udaljenost beskonačna, dok vjera kaže da je to samo ovaj korak, samo ovaj dah i samo ova jutarnja meditacija.

Svaka duhovna tradicija priča istu priču: stvoreni ste za više nego li vam strah dopušta. Kapacitet duše je beskonačan. Kavez smo izgradili sami, a vrata koja smo čuvali cijeli život nikada nisu bila zaključana izvana — bila su zaključana iznutra.

Puni krug

Započeli smo ovu seriju poruka u veljači, srcem podijeljenim između onoga što je željelo i onoga što je znalo da je ispravno. Prošli smo kroz vatru koja je zaboravila svoju svrhu, temelj koji nije mogao vjerovati samome sebi, strop izgrađen od samih postignuća koja su trebala otvoriti nebo, povredu koju smo posudili iz nečijeg drugog

Duhovni Vođa pruža živo uvjerenje da je put već prohodan, da prostor iza zatvorenih vrata nije prazan niti opasan, nego ispunjen onim što si tražio, te da je ruka pružena onoliko dugo koliko ti je potrebna.

života i zamijenili za vlastiti, te zidove od obojenog stakla za koje smo zaboravili da su uopće obojeni.

Sada smo pronašli nit koja ih sve povezuje: strah.

Želja nas razdvaja jer se bojimo izabrati.

Inercija ostaje jer se bojimo probuditi.

Sumnja nas nagriza jer se bojimo vjerovati.

Ponos nas ograničava jer se bojimo otvorenog neba.

Zavist posuđuje tuđu povredu jer se bojimo vlastite nedostatnosti, a predrasude zatvaraju prozore jer se bojimo onoga što bi nefiltrirano svjetlo moglo otkriti.

Na kraju, sam strah — majka svih šest prepreka — zaključava vrata iznutra jer smo zaboravili da ono što nas čeka iza njih nije uništenje, nego život koji smo oduvijek trebali živjeti.

Ključ otvara jednim jedinim činom. To nije veličanstvena gesta koja odjednom pobijedi sav strah, već mali, nepovratan korak — učiniti danas jednu stvar koju ti je strah rekao da ne učiniš.

Zato sjedni u meditaciju kada strah kaže da je besmisleno, govori istinu kada strah kaže da je opasno, voli potpuno kada strah kaže

Strah govori da je udaljenost beskonačna, dok vjera kaže da je to samo ovaj korak, samo ovaj dah i samo ova jutarnja meditacija.

da ćeš biti povrijeđen i napravi korak kada strah kaže da ćeš pasti.

Himmat e marda, madad e Khuda.

Kada napraviš jedan korak hrabrosti, ostatak puta prijede Bog.

Strah kaže: „Što ako...?”

Vjera kaže: „Čak i ako...” — da bi se živio život koji čeka.

S ljubavlju i molitvom,

Kamlesh

Ključ otvara jednim jedinim činom. To nije veličanstvena gesta koja odjednom pobijedi sav strah, već mali, nepovratan korak – učiniti danas jednu stvar koju ti je strah rekao da ne učiniš.

*Poruka povodom 127. obljetnice rođenja
Pujya-e Shri Babuji Maharaja
29. i 30. travnja i 01. svibnja 2026, u Kanha Shanti Vanam-u*

There's **More** Waiting For You
to go a little deeper

HEARTFULNESS APP

A Quiet Place to Start

Carry your practice with you — download the free app and connect with a personal trainer anytime.

Free Download. Daily practice. Trainer always Available.

[Heartfulnessapp.org](https://heartfulnessapp.org)

MASTERCLASSES

Go Deeper at Home

Learn with Daaji relaxation, meditation, cleaning, and prayer through three freely offered video sessions.

Free Videos. Learn from Daaji. 3 classes.

[Heartfulness.org/global/masterclass](https://heartfulness.org/global/masterclass)

RETREAT

Time for Just You

Step away from the noise and into a peaceful weekend that quietly deepens everything.

Peaceful Setting. Deepen Practice. Weekend Stays.

[Heartfulness.org/global/retreat](https://heartfulness.org/global/retreat)

HEARTSPOTS

Find a Centre Near You

Your nearest meditation centre is closer than you think at no cost.

6000+ Centres. Heartful Community. Free to Visit.

[Heartspots.heartfulness.org](https://heartspots.heartfulness.org)

Scan to download the free app, always there when you need it.
Start with a guided session, and let the practice find its own rhythm in you.
The journey inward begins with a single, still moment.

heartfulness . purity weaves destiny . heartfulness.org

heartfulness
purity weaves destiny